

Skatteministeriet

21. juni 2021
J.nr. 2021 - 2815

Til Folketinget – Skatteudvalget

Hermed sendes endeligt svar på spørgsmål nr. 358 af 10. marts 2021 (alm. del). Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Louise Schack Elholm (V).

Morten Bødskov

/ Peter Bach-Mortensen

Spørgsmål

Vil ministeren redegøre for, hvorledes den norske model for udbytteskat adskiller sig fra den foreslåede danske model for udbytteskat?

Svar

Der er foretaget en sammenligning mellem de gældende norske regler for håndtering af udbytteskat og den seneste version af den præsenterede danske nettoindeholdelsesmodel. De væsentligste karakteristika fra de norske regler og den præsenterede danske udbytte-model er inkluderet i sammenligningen.

En model for udbytteskat skal overordnet være robust over for svindel, tage hensyn til udenlandske investorer og være administrerbar for både skattemyndighederne og den finansielle sektor. Den præsenterede danske udbytte-model og de norske regler balancerer de modsatrettede hensyn forskelligt. Den danske model prioriterer et bedre kontrolgrundlag for Skatteforvaltningen i forbindelse med nettoindeholdelsesdelen gennem automatiske indberetninger fra bankerne og ved at begrænse omfanget af direkte refusionsanmodninger, mens de norske regler i højere grad overlader kontrollen til bankerne – dog med mulighed for efter anmodning at få indblik i bankernes grundlag for fastsættelse af de anvendte skattesatser.

Overordnet benytter både de norske regler og den danske model nettoindeholdelse med en lavere kildeskattesats. Derudover indgår der i de norske regler og i den danske model en tilbagesøgningsmulighed (refusion) til håndtering af de situationer, hvor en aktionær har fået indeholdt for meget udbytteskat. Både de norske regler og den danske model pålægger andre aktører hæftelsesansvar, giver mulighed for omnibus- og nomineedepoter samt mulighed for korrektion af fejl. De norske regler og den danske model afviger fra hinanden i forhold til den konkrete implementering af en række komponenter – herunder tidsfrister, dokumentationskrav, kontrolmuligheder og ansvarsfordeling. I det følgende beskrives først den danske præsenterede nettoindeholdelsesmodel, hvorefter de gældende norske regler sammenlignes med den danske model.

Endvidere kan det kort nævnes, at der i Norge er fremsat et lovforslag, som vil indebære et krav om en ejerregistrering, der skal offentliggøres på selskabets hjemmeside. Ejerregistreringen og offentliggørelsen af ejere på hjemmesiden indgår ikke i aktionærrettighedsdirektivet (SRD II), men er derimod et selvstændigt norsk forslag. Efter lovforslaget skal udenforstående, som beder selskaberne om at tilvejebringe oplysninger om dets aktionærer, være med til at dække omkostningerne herved. Lovforslaget handler ikke om skattekontrol, men om at skabe åbenhed og styrke dialogen mellem selskaberne og deres aktionærer.

Skattedirektoratet i Norge mener, at oplysningerne, som tilvejebringes via direktivet, kan udgøre et supplement til øvrige oplysninger, som skattemyndighederne har til rådighed. Skattedirektoratet mener dog også, at pligten til at indhente oplysninger bør være knyttet til generalforsamlingstidspunktet. Det bemærkes, at Skatteetaten allerede i dag har mulighed for at få oplysningerne direkte fra depotforvalterne.

Den præsenterede danske model

Den præsenterede danske model for nettoindeholdelse gælder aktier registreret i en værdipapircentral, i forhold til selskabsaktionærer dog kun de selskabsaktionærer, der ejer mindre end 10 pct. af aktiekapitalen i et udbytteudloddende dansk selskab.

Udenlandske personaktionærer¹ og selskabsaktionærer, der er berettiget til en udbytteskat under 27 pct., skal på forhånd registreres direkte hos Skatteforvaltningen af deres depotbank for at kunne opnå nettoindeholdelse. Ved registreringen skal der indsendes en række oplysninger herunder om udbyttedtagerens identitet og skattemæssige hjemsted, hvad der bl.a. er afgørende for den skattesats, som nettoindeholdelsen skal ske med. Med udgangspunkt i registreringen udbetaler de danske selskaber udbytte netto for udbytteskat til aktionærerne og sender den indeholdte udbytteskat til skattemyndighederne.

Indeholdelsen af udbytteskat finder som udgangspunkt sted, inden Skatteforvaltningen reelt har kunnet kontrollere de oplysninger, der ligger til grund for nettoindeholdelsen. I den foreslåede nettoindeholdelsesmodel indgår derfor en objektiv hæftelse for bankerne. Den objektive hæftelse vil kunne gøres gældende, hvis Skatteforvaltningen i forbindelse med udøvelse af en efterfølgende stikprøvekontrol har kunnet konstatere, at der har været indeholdt for lidt i udbytteskat. Endvidere vil hæftelsen kunne gøres gældende, hvis Skatteforvaltningen ikke har modtaget oplysninger om den enkelte udbyttedtagers aktiebeholdning, eller hvis Skatteforvaltningen ikke rettidigt har modtaget den dokumentation, der skal bruges ved selve kontrollen².

Udenlandske depotførere og kontoførende institutter, der ønsker at deltage i nettoindeholdelsesordningen, skal godkendes af Skatteforvaltningen, og i tilfælde af, at de ikke håndhæver kravene, kan de blive udelukket fra at deltage.

I en periode på 44 bankdage efter record-day (som er tidspunktet, hvor det bestemmes, hvem udbyttet skal udbetales til) kan der ske korrektioner af den indeholdte udbytteskat og det udbetalte nettoudbytte, baseret på justeringer af oplysningerne som ligger til grund for indeholdelsen.

Efter udløbet af korrektionsperioden – dvs. på den 45. bankdag – indbetales den indeholdte udbytteskat til Skatteforvaltningen, og der indrapporteres samtidig oplysninger (såkaldt breakdown) til Skatteforvaltningen for de aktiebeholdninger, der har opnået en lavere skattesats end 27 pct. efter den præsenterede nettoindeholdelsesordning eller som resultat af en efterfølgende korrektion. Dette gælder alle depoter, hvor sådanne aktier forekommer, og der skal oplyses om de enkelte aktionærers beholdninger af aktier i det pågældende selskab. Indrapporteringen skal foretages af det kontoførende institut (eller værdipapircentralen på de kontoførende institutters vegne).

¹ Retmæssige udbyttedtagere som er fysiske personer.

² Principielt kan også gøres et ansvar gældende i forhold til det udbytteudloddende selskab, hvis dette har udvist forsømmelighed i forbindelse med indeholdelsen af udbytteskat, hvilket dog må anses for en ret hypotetisk situation.

Efterfølgende foretager Skatteforvaltningen en stikprøvekontrol på baggrund af database-rede risikomodeller blandt udbetalingerne med reduceret kildeskattesats, hvor bankernes hæftelsesansvar kan gøres gældende i tilfælde af, at der opdages fejl.

I nogle tilfælde vil udenlandske aktionærer i praksis ikke kunne benytte muligheden for nettoindeholdelse af udbytteskat, men har fortsat ret til en reduceret skattesats. Den præsenterede model omfatter derfor fortsat en mulighed for tidsbegrænset tilbagesøgning (refusion) af for meget betalt udbytteskat. Anmodningen skal som hovedregel indsendes af aktionærens depotbank via de kontoførende institutter inden seks måneder efter udbyttedagen, og derudover er det som hovedregel en forudsætning, at ansøgere registreres med de samme dokumenter som ved nettoindeholdelsen hos Skatteforvaltningen som udgangspunkt senest fire måneder efter udbyttedagen.

Hvis ansøgeren kommer fra et af de 11 lande, hvor den konkrete dobbeltbeskatningsoverenskomst indeholder et eksplicit krav på at kunne anmode om refusion, er det ikke en forudsætning, at der sker forudgående registrering som ved nettoindeholdelse. Det samme gælder i situationer, hvor aktionæren ikke kan registreres for nettoindeholdelse, fordi vedkommende ikke kan erklære sig som retmæssig ejer af alle de udbytter, der udbetales vedrørende depotet, fx fordi der kan være lånte aktier på depotet. Derudover indeholder de nævnte dobbeltbeskatningsoverenskomster typisk en frist på 3 år efter udløbet af det kalenderår, hvor skatten er opkrævet. Danmark er således forpligtet til ikke at lade en kortere frist gælde for disse lande³.

De norske regler i forhold til den præsenterede danske model

De norske regler for udbyttebeskatning omfatter en mulighed for nettoindeholdelse af udbytteskat. Muligheden for nettoindeholdelse vedrører som udgangspunkt alle aktionærer, herunder selskabsaktionærer, og omfatter alle norske aktier, uanset om de er registreret i en værdipapircentral eller ej. I den præsenterede danske model er der som udgangspunkt kun mulighed for nettoindeholdelse for aktier registreret i en værdipapircentral⁴.

For at få nettoindeholdelse med en lavere kildeskattesats efter de norske regler skal udenlandske *personaktionærer* inden udlodningen have indsendt den påkrævede dokumentation til den nærmeste depotfører, hvor aktionæren står registreret i sit eget navn. Derimod skal den norske skatteetat ikke have oplysning om de udenlandske personaktionærers identitet, undtagen i forbindelse med stikprøvekontrol, hvor depotforvalteren skal videregive de ønskede oplysninger.

For at kunne få nettoindeholdelse med en lavere kildeskattesats skal udenlandske *selskabsaktionærer* først søge om forhåndsgodkendelse af den norske skatteetat, som gælder for

³ Kravet om tidsfristen gælder ikke for Italien, da det ikke er indskrevet i Italiens dobbeltbeskatningsoverenskomst.

⁴ Der er i den præsenterede danske model mulighed for nettoindeholdelse for selskabsaktionærer, der ejer mindre end 10 pct. af aktiekapitalen i et udbytteudloddende dansk selskab, idet selskabsaktionærer, der ejer mere end 10 pct. af aktiekapitalen, anses som moderselskaber og er skattefri af aktieudbyttet fra datterselskabet.

fremtidige udbytteudlodninger. Alternativt kan anvendes en tidligere godkendt refusionsanmodning til at få nettoindeholdelse ved fremtidige udbytter. Nogle forvaltere er dog tilbageholdende med at placere godkendte selskabsaktionærer på en konto med 0 pct. kildeskattetræk, hvorfor de nogle gange placeres på en konto med en reduceret kildeskattesats til 15 pct., som stadigvæk er lavere end standardsatsen i Norge på 25 pct.

De norske regler adskiller sig derved fra den danske model, idet ikke alle aktionærtyper skal være registreret hos den norske skatteetat på forhånd for at kunne få nettoindeholdelse. En konsekvens af dette er, at den norske skatteetat ikke har overblik over hvilke (eller hvor mange) udenlandske personaktionærer, der får nettoindeholdelse – men kun får oplysninger om enkelte aktionærer i forbindelse med en eventuel stikprøvekontrol. Depotbankerne har dermed som udgangspunkt efter de norske regler fået delegeret et større ansvar i forhold til at sikre, at udenlandske aktionærer får indeholdt den korrekte udbytteskat. Dette kan bankerne dog selv begrænse ved ikke at indeholde kildeskat med en lavere reduceret skattesats, eller kun at tilbyde dette for udvalgte kunder.

Efter både de norske regler og den præsenterede danske model skal depotførere og kontoførende institutter (forvaltere), der ønsker at deltage i nettoindeholdelsesordningen, godkendes af skattemyndighederne, og i tilfælde af, at de ikke håndhæver kravene, kan de blive udelukket fra at deltage. Ligeledes kan forvalterne gøres ansvarlige, hvis de har medvirket til, at der er blevet indeholdt for lidt udbytteskat.

Hæftelsen for de kontoførende institutter og de registrerende depotførere (depotbankerne) er dog efter de norske regler ikke objektiv (eller solidarisk) og er således mere begrænset end i den præsenterede danske model. Således hæfter de kontoførende institutter og depotbankerne efter de norske regler ikke for eventuelt for lidt indeholdt udbytteskat, hvis de har overholdt de påkrævede dokumentationskrav og indhentet alle påkrævede oplysninger. I sådanne tilfælde kan det udloddende selskab eventuelt holdes ansvarlig for manglende indeholdelse, men hæfter i praksis ikke, medmindre selskabet har udvist forsømmelighed⁵.

De norske regler adskiller sig også fra den præsenterede danske model ved udelukkende at benytte ratepools, hvor en forvalter med tilladelse hertil kan oprette konti, som samler aktier, der beskattes med samme kildeskattesats. I den præsenterede danske model er der åbnet mulighed for forskellige metoder til, hvordan den finansielle sektor i praksis sikrer, at der sker nettoindeholdelse for omnibus- og nomineepoter.

Efter de norske regler er der også mulighed for efterfølgende at korrigere fejl i udbetalingen af udbytte med nettoindeholdelse. Selskabet har tre måneder efter fristen for overførslen af skatten til Skatteetaten til at oplyse om fejlen – dog senest ved indkomstårets afslutning. Ved oplysningen skal selskabet identificere de enkelte aktionærer, som der ønskes at korrigere for. I den danske model er der som nævnt først en korrektionsperiode,

⁵ Dette er som nævnt principielt også tilfældet efter gældende danske regler.

og derefter skal udbytteskatten samt indberetning af udbytteskat sendes til skattemyndighederne, hvilket betyder, at rækkefølgen er omvendt.

Indberetning af udbytteskat skal efter de norske regler som nævnt ske, inden korrektionsperioden er afsluttet. Selve indrapporteringen af udbytteudbetalingen adskiller sig også fra den præsenterede danske model ved, at de norske skattemyndighederne hurtigere modtager udbytteskatten og dertilhørende indrapportering, men kan risikere at vente et helt år på den detaljerede indrapportering. Yderligere modtager de norske skattemyndigheder kun detaljerede oplysninger på aktionærniveau, hvis de anmoder forvalterne om det, til forskel fra den præsenterede danske model. Indrapporteringen skal indeholde oplysninger om den samlede gruppe aktionærer for hver forskellig indeholdt skattesats – dvs. på ratepool-niveau – men ikke om de enkelte personaktionærer.

Konkret gælder det efter de norske regler, at udbytteudloddende selskaber registreret i VPS har en måned til at foretage indrapporteringen og betale skatten. Hvis selskabet ikke er registreret i værdipapircentralen (VPS), er fristen derimod syv dage efter udbetalingen. Alle norske selskaber skal inden den 1. februar i det efterfølgende år indsende en aktieejererklæring⁶ over alle ejere af selskabet til Skatteetaten. Skatteetaten beregner for hvert udbyttebetalende selskab en samlet skat fra udenlandske aktionærer på baggrund af de indrapporterede oplysninger fra selskabet og Skatteetatens aktieejerregister (som er en samling af oplysninger om alle hændelser og transaktioner i de norske selskaber på baggrund af aktieejererklæringerne). Hvis den samlede skattebetaling er korrekt, undersøger Skatteetaten ikke, om nogle aktionærer har fået indeholdt for meget skat og andre for lidt.

Derudover bliver de indrapporterede oplysninger benyttet til at krydstjekke oplysningerne i refusionsanmodningerne. Krydstjekket kan dog ikke anvendes på aktionærniveau, når der er tale om forvalterregistrerede aktier, som er tilfældet for aktier i omnibus- og nomineepoter. Idet mange udenlandske aktionærer er placeret i omnibusdepoter, bruges oplysningerne hovedsageligt til at beregne grænser for, hvor meget der efterfølgende totalt kan refunderes ved hver udbytteudlodning. Det indrapporteres ikke, om aktierne indgår i en aktielånsordning. Modsat i Danmark opfattes aktielåntagere som de skattemæssigt retmæssige ejere af udbyttet i Norge, hvis ikke låneordningen er indgået for at undgå skattebetaling.

Det fremgår ikke af tilgængelige oplysninger, om der efter de norske regler foretages systematisk stikprøvekontrol af udbetalinger med en reduceret nettoindeholdt skattesats. Opgaven med udbyttekontrol er placeret sammen med andre kontrolopgaver, hvorfor kontrollen afhænger af en løbende prioritering af ressourcerne.

⁶ Erklæringen skal indeholde alle aktionærers navn, fødselsår, postnummer, poststed, selskabs- og organisationsnummer, antal aktier pr. aktionær og udloddet udbytte. For udenlandske aktionærer skal der derudover gives oplysninger om procentsatsen for den indeholdte kildeskat, hvilket beløb der er indeholdt i kildeskat, og hvilket land aktionæren var bosat i på tidspunktet for beslutningen om udbetaling af udbytte. Hvis udenlandske aktionærer ejer aktierne gennem en forvalter, så er det forvalterens oplysninger, der står i erklæringen.

Efter de norske regler skal den tidsbegrænsede tilbagesøgning (refusion) ske direkte til Skatteetaten inden fem år fra udgangen af året, hvor udbyttet blev udbetalt. Tidsfristen er altså som hovedregel meget længere end i den præsenterede danske model, og ingen anmodninger skal gå igennem banken. Derudover er der ingen aktionærer, der skal forhåndsregistres, før der kan anmodes om refusion efter de norske regler.

En yderligere forskel ved de norske regler er, at personaktionærer med et ordinært udbytte på under 10.000 norske kroner pr. selskab er underlagt lempede dokumentationskrav, hvor der ikke kræves en hjemstedserklæring. I den præsenterede danske model er der ikke en sådan "bagatelgrænse" i forhold til dokumentationskravene. Denne grænse har formentlig medført et fald i mængden af refusionsanmodninger til Skatteetaten i Norge, fordi bagatelgrænsen gør det nemmere at få nettoindeholdelse for aktionærer med mindre aktieposter.